

Nr 232.

Av herr **Forssell**, om avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 33 med förslag till förordning om extra inkomst- och förmögenhetsskatt.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 33 till årets riksdag väcker jag följande motion:

Propositionen avser att genom en extra inkomst- och förmögenhetsskatt för år 1932, lagd på fysiska personer och oskifta dödsbon, för vilka det vid taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för sagda år fastställda beskattningsbara beloppet överstiger 6,000 kronor, uttaga ett belopp, beräknat till 12 millioner kronor för budgetåret 1932—1933.

Mot den föreslagna skatten synas mig avgörande invändningar kunna riktas. En dylik extra skatt komme, även om den är så lagd, att den ej drabbar bolag och därmed jämställda juridiska personer, likväl att inkräkta på möjligheterna för de enskilde att göra besparingar. Så tillvida måste den indirekt drabba även det produktiva näringslivet. Redan denna omständighet leder fram till den slutsatsen, att en beskattning av denna art under en svår kristid icke bör tillgripas, förrän det oemotsägligt klargjorts, att inga andra möjligheter finnas för staten att finansiera de nödvändiga utgifterna. Det kan också med allt fog befaras, att skatten i alltför många fall kan komma att ha hårda sociala verkningar. Jag tänker här i första hand på sådana privatanställda personer, vilka måhända t. o. m. utgången av år 1931 ägt en årsinkomst, som överstiger det i förslaget angivna minimibeloppet, men som under 1932 i följd av den ekonomiska krisen bliva arbets- och inkomstlösa. För dem måste varje tillägg till den ordinarie skatt, som under 1932—1933 kommer att utgå på deras inkomster 1931, bliva en kännbar börda. Man får ju icke förbise, att krisen har verkningar av denna art ej blott för i fackföreningar enrollerade inkomsttagare utan även för personal i tjänstemannaställning.

Vad återigen angår personer i t. ex. statstjänstemannaställning, så löpa de ju icke, såvida de äga fullmakt eller däremot svarande säkerhet i sin ställning, risken av arbetslöshet. Men härvid bör man ju ihågkomma, att statstjänstemännen sedan många år tillbaka ålagts att bidra till de årliga riksstaternas finansiering genom den starka reduceringen vid indexberäkningen. Tjänstemän i högre grader hava ju dessutom träffats av den s. k. spärren.

Såväl kapitalbildningssynpunkter som sociala hänsyn samverka därför till att låta den föreslagna skatten framstå i betänkelig dager. Därtill kommer, att den till hela sin konstruktion förefaller improviserad. De konsekvenser, dess antagande för framtiden skulle medföra, låta sig icke överblicka.

Med stöd av det anförda hemställer jag,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition
nr 33 vid innevarande års riksdag.

Stockholm den 22 januari 1932.

Arne Forssell.